

Præstekonventerne har ændret sig i de 42 år jeg har været præst. I de første mange år havde vi teologiske emner på dagsordenen. Vi diskuterede forsoning, opstandelse, dialektisk teologi og andre spændende emner. Men i dag handler præstekonventerne mest om det psykiske arbejdsmiljø. Sidst jeg var til konvent, fik jeg udleveret et skema med tre felter. Et grønt, et gult, et rødt. Inde i hvert felt stod nogle bestemte tilstande et menneske kan befinde sig i. Uro, travlhed, glæde, nervøsitet, overblik etc. Var jeg i det grønne felt med overblik, havde jeg det godt. I det gule felt med travlhed skulle jeg passe på mig selv og i det røde felt med nervøsitet

skulle jeg sygemelde mig. I stedet for at blive spurgt om vi præster passer på at forkynde evangeliet rent og purt, som vi er forpligtet til ifølge præsteløftet, bliver vi spurgt om vi passer på os selv. Apostlen Paulus taler om, at Gud valgte ham som apostel fra fødslen. Det fremgår af hans brev til Galaterne, hvor han skriver: Gud havde udset mig fra min moders liv og kaldet mig ved sin nåde til at åbenbare sin søn. Formuleringen understreger, at Paulus' kald til apostlembedet ikke skyldtes hans egne handlinger, men var en guddommelig udvælgelse og nådegave fra Guds side. Sådan har jeg det også med mit arbejde som præst. Jeg har altid følt mig

kaldet til det. Også i gymnasiet hvor mine klassekammerater grinede af at jeg ville være præst. Gad vide hvor mange der ud af ti takker Den Almægtige for deres arbejde. Synet på vores arbejde har ændret sig radikalt med tiden. I dag skal arbejdet give mening. Vi skal føle glæde ved det. Vi synes det skal være interessant. Men førhen var det vigtige ved arbejdet at vi kunne tjene andre gennem det. Hvad vi gjorde på jobbet, var en kærlighedsgerning. Og samtidig tjente vi penge, så vi kunne få tøj på kroppen, mad, husly og diverse fornøjelser og udskejelser. Men i dag har Gud trukket sig fra arbejdsmarkedet og resultatet er 500.000 udbrændte danskere. Vi er påvirket

til konstant at føle efter hvordan vi har det på arbejdspladsen, vi vil have realiseret vores drømme i arbejdet, vi vil have at hver eneste dag skal være meningsfyldt. Man kan læse i medierne, at unge, der får arbejde på et lager, henvender sig til chefen og er skuffede over at de ikke kan finde mening i hvad de gør. De vil være direktører fra dag et. Det er gået i glemmebogen at arbejdet er det daglige livs kærlighed. Hvad enten vi er præst eller lagerarbejder eller skolelærer tjener vi Gud og hinanden gennem vores job. Og i stedet for at mærke efter om vi er udbrændte, om vi er kommet op i det røde felt på mit skema, skulle vi hellere mærke efter om vi stadig brænder

for at ville gøre noget for vores næste i jobbet. Vel er det sandt at et stearinlys kan gå ud hvis det brænder for meget. Men det kan også gå ud hvis det brænder for lidt. Vi skal igen lære at brænde for vores arbejde som en kærlighedsgerning. Hvor gik Nora hen? I skuespillet 'Et Dukkehjem' af Henrik Ibsen forlader kvinden Nora sin mand og børn for at realisere sig selv. Man ser hende forsvinde og tilskuerne sidder tilbage med spørgsmålet: Hvor gik Nora hen? Vi har hørt fortællingen om de ti spedalske, der blev helbredt af Jesus. En af dem gik hen og takkede Jesus for sin helbredelse. Men hvor gik de ni andre hen? Hvor går vi hen og takker for den ganske almindelige

arbejdsdag med dens trivielle gentagelser. Det burde være Jesus Kristus, Guds søn, vi takkede. Desværre er det sådan at vi ofte mærker for meget efter hvad vi føler i stedet for hvad andre føler. Vi skulle prøve at føle mindre og så mene mere forstået på den måde, at vi sætter os ind i de fakta der er om forskellige forhold og så ud fra det, ikke bare vores følelser, danner os en mening. Det gælder også vores forhold til kristendommen. Nogle føler at det ikke er noget for dem med al det Jesus snak. Men hvis vi sætter os ind den kristne tro, fakta, kendsgerninger, kan det være vi kommer til at have en anden mening. Spørgsmålet er om det samme ikke gør sig gældende med

taknemmeligheden. Hvis vi satte os ind i fakta, kendsgerninger, vedrørende vores liv, vores arbejde, vores situation og ikke kun lyttede til følelserne, ville vi være mere taknemmelige end vi er. Det går bedre end vi tror. Vi arbejder mindre end vi tror. Faktisk arbejder hver dansker i gennemsnit to timer mindre om ugen end hidtil antaget, fremgår det af Nationalregnskabet fra Danmarks Statistik. Danskerne er det land i OECD der arbejder mindst. Det er ikke arbejdet der skal gøre os lykkelige. Glem det. Det er taknemmeligheden der skal gøre os lykkelige. Den helbredte i evangeliet, der takkede Jesus for sin helbredelse, må have set livet som en gave, en udvælgelse, og

ikke som en rettighed. Han er en person, der som livsattitude har besluttet sig for at være taknemmelig. I Mattæusevangeliet står der. ”Søg, så skal I finde”. Mærker vi længe nok efter i vores indre efter udbrændthed i arbejdet, skal vi nok finde det. Men vi kan også søge efter noget at være taknemmelig for. Noget at brænde for. Taknemmeligheden er blevet moderne. Vi opfordres til at sige tak for at være raske, tak for vores elskede, tak for en god høst, tak for at komme helskindet gennem dagen. Psykologien har stjålet kirkens arvegods, taknemmeligheden, men udeladt Kristus. Problemet er, at der bliver takket ud i et tomt intet, ligesom vi må formode at de ni

**spedalske, der blev helbredt, også har
takket for deres helbredelse ud i et tomt
intet. Men da ordet tak kommer af ordet
tanke, er meningen at tanken skal lægges
hos giveren af alle gode gaver. Og søger vi i
de bibelske skrifter eller i kirken efter hvem
vi skal sige tak for al det gode i vores liv,
hvem vi skal lægge tanken hos, kan vi finde
svaret. Det er Jesus Kristus vi skal takke!
Jeg gentager. Det er Jesus Kristus vi skal
takke. Gud i vold. Amen.**

